

Binnenkijken

BIJ

In deze rubriek mogen we meekijken hoe lezers thuis hun geloof ook visueel zichtbaar maken. Ditmaal zijn we bij Silvia in Wijnandsrade (Zuid-Limburg).

Geschiedenis

In het huis van Silvia is er veel te zien. Het hele huis straalt geschiedenis uit. Dat is niet zo vreemd, want Silvia en haar man Dave zijn beiden geschiedenisdocent. Hun gedeelde interesse is terug te zien in allerhande attributen, vooral afkomstig uit de Tweede Wereldoorlog. Maar wat nog het meest opvalt als je hun huis binnenkomt, zijn de crucifixen die boven elke deur hangen. Voor Silvia en haar man Dave – katholiek en betrokken bij de St. Stephanus kerk in Wijnandsrade – zijn deze een herinnering dat Gods genade overal bij ze is.

Op een prominente plek in de woonkamer hangt een crucifix met een bijzonder verhaal. Toen Silvia en Dave het huis kochten, bleek er een zwakke muur te zijn in de woonkamer. Er moesten extra stalen balken in om die muur te versterken. Daarom kozen ze er voor om juist op deze plek het crucifix op te hangen.

Want ooit hing die op een plek waar kwetsbaarheid en onzekerheid zo overduidelijk aanwezig waren...

Erfstuk

Het crucifix is een erfstuk van Silvia's schoonfamilie. Ze vertelt: "De oma van mijn man kwam uit het Duitse Horbach, net over de grens bij Bocholtz. Haar gezin woonde samen met enkele ooms en tantes in dezelfde straat. In de keuken van haar ouderlijk huis hing tijdens oma's jeugd een klein crucifix van messing, ingelegd met donker ebbenhout. In katholieke gezinnen hing in elke kamer een kruis als stille getuige dat God overal was, toezicht hield, en beschermde. Zeker voor al de mijnwerkersfamilies in Horbach geen overbodige luxe."

"Oma leerde uiteindelijk een 'Hollander' uit Bolcholtzerheide kennen. Nog voor het uitbreken van de wereldwijde

economische crisis in 1929 trouwden ze. Oma ging in Bocholtz wonen en werd Nederlandse. De opkomst van het nationaalsocialisme in haar 'Heimat' baarde oma grote zorgen over haar familie net over de grens. Toen de oorlog uitbrak, werden twee van haar broers opgeroepen voor de dienstplicht. De jongste meldde zich vrijwillig aan bij de Waffen- SS. 'Hoe kun je zo blind zijn die man te volgen,' had zijn zus tegen hem verzocht toen ze een keer bij haar ouders in de keuken zat - onder het crucifix. 'Als je niet mijn zus zou zijn, zou ik je hier ter plekke neerschieten,' antwoordde hij."

Teken van hoop

In september 1944 werd Horbach geëvacueerd. Oma had geen idee waar haar familie naartoe was gegaan. Tot ze in mei 1945 te horen kreeg dat haar familie weer was teruggekeerd naar Horbach. Van haar vader hoorde ze het hele verhaal: de middelste broer was gedeserteerd en teruggekeerd naar zijn familie. De jongste was gesneuveld in de Sovjet-Unie. De oudste was in datzelfde land als vermist opgegeven. In de straat waar haar ouders woonden, stonden alleen nog twee muren van haar ouderlijk huis overeind. Aan één daarvan hing het crucifix. Voor oma's moeder was dit een teken van hoop dat haar oudste zoon wellicht nog in leven was.

Silvia: "Mijn schoonmoeder herinnerde zich goed dat op een zonnige zomerdag in 1949 de douanebeambte aanklopte. Oma was net aan de slag met de was. Half doorweekt hoorde zij hem zeggen dat haar broer bij de grens stond en haar wilde zien: 'Hij zegt dat hij uw oudste broer is.' Het beeld van een bewusteloze oma in de gang van hun huis, is mijn schoonmoeder nooit vergeten. Uiteindelijk erfde oma dat crucifix dat verworpen was tot een symbool van hoop. In hetzelfde huis waar oma op het laatst leefde en mijn man opgroeide, hing het op dezelfde plek in de woonkamer. En nu hangt het in onze woonkamer."

Voor Silvia is het crucifix in de woonkamer een mooie herinnering aan het feit dat er altijd hoop is. 'Alles om je heen kan kapot gaan, maar Gods trouw blijft eeuwig bestaan'.

Silvia Packbier- Stals
(1983).

Getrouwd met Dave

In het dagelijks leven geschiedenisdocent op een middelbare school in Stein.
Woonachtig in Wijnandsrade (Zuid- Limburg).